

Cenci, zrudnost v poněkud zábavnějším provedení

Shelleyho tragédie na jevišti ostravského Divadla Antonína Dvořáka

ohlédnutí za víkendovou divadelní premiérou

Ostrava – Činohra Národního divadla moravskoslezského uvedla v závěru minulého týdne další premiéru sezony v Divadle Antonína Dvořáka. Příběh šlechtického rodu Cenci inspiroval anglického dramatika Percyho Bysshe Shelleyho k napsání stejnojmenné tragédie.

Dramatický osud rodiny z časů renesanční Itálie posunul realizační tým do roviny příběhu z mafiánského prostředí luxusního módního průmyslu. Scéna Tomáše Cillera připomíná obrovitou hrobku s nápisem CENCI ve zlatém provedení. Hrobka zahrnuje tři interiéry, z prostředního z nich pak pro některé situace vyjždí vpřed velké molo připomínající módní přehlídky. Kostýmy, účesy a líčení Hany Knotkové připomínají punkové hnutí a decadenci, tomu odpovídá i důraz režisérky Anny Petřelkové na stylizovaný herec-

Z TISKOVÉ KONFERENCE hry Cenci. Kolem stolu inscenátoři a protagonisté hry. Foto: Národní divadlo moravskoslezské

ký projev s groteskními prvky.

Hudba Josefa Vlka je velmi sugestivní a výrazně rytmická, a vychází ze současných trendů. Divák, který jde na představení hry Cenci s představou zhlédnutí historického dramatu, je brzy vyveden z omylu. Inscenátoři nemají

ambici odehrát historické drama, spíše hledají možnost, jak sdělit míru překvapení z uvedení Shelleyho šokujícího dramatu v době jeho zrodu před staletími, a chtějí tak učinit formou šokující současné publikum.

Bohužel tato snaha se v průběhu představení míjí účin-

kem, a mnohé scény vzbuzují pobavení publika, byť v textu je zobrazena hrůznost jednání zúčastněných postav. Nad obsahem zde vítězí forma. Herci se snaží plnit zadání režie se střídavým úspěchem.

V některých vypjatých scénách někteří bojují se srozumitelností mluvního projevu a podobně je tomu i s nevěrohodnou motivací jednání v některých pohybových krea-cích a gestech.

Se všemi nástrahami se nejzdařileji vypořádávají Andreea Mohylová v roli Cenciho dcery Beatrice, Jan Fišar v roli hraběte Francesca Cenciho, Anna Cónová, která vytvořila postavu Lucrezie, Cenciho ženy, a František Strnad, který vytěžil maximum z kostýmu a masky (scéna popravy s tanečním projevem herce patří k vrcholům inscenace). První polovina představení se poněkud vleče, po přestávce hlavně díky vyjmenovaným děj nabývá na srozumitelnosti, spádu a dramatičnosti, a nakonec síla příběhu strhne i poněkud vlažné publikum.

(lav)